

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3335/2019
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Зоране Делибашић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/18 од 09.11.2018. године, на седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/18 од 09.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/18 од 09.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1478/17 од 02.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије и плате коју би остварио у периоду од 11.04.2014. године до 31.03.2017. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, све ближе одређено овим ставом изреке. Тужилац је ослобођен плаћања трошкова на име таксе на тужбу и одлуку. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 85.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3119/18 од 09.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио да је радио, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили правилном применом материјалног права, те имајући ово у виду, као и да се овде ради о спору у коме одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а да уз ревизију нису достављене судске одлуке које указују на другачију примену права, произилази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 10.04.2017. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 697.237,74 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић